

Dobrá. Mniši,
tibetští mniši s různými
magickými schopnostmi.
Dobrá, vy už
stejně víte
o mniších deště
a věštcí.
U mnicha-věšce
se předpokládá,
že je vegetarián, ano?
Jen vám to říkám, to je vše.
Dobrá? Jinak
většina dalších mnichů
nejsou vegetariáni,
kromě toho dne,
kdy si oholí hlavy,
nebo si jejich žáci
oholí hlavy,
aby se stali mnichy.
Jen jsem pila čaj.
I když je velice dobrý
v chladném klimatu
Himálaje,
je velice silný,
a má zvláštní chuť,
musíte na něj být zvyklí
a potom nebudete
nic cítit,
jen budete pít.
Ale musíte si na něj
zvyknout. Je docela chutný.
Asi byste pravděpodobně
nikdy za celý váš život
tento druh čaje nepili,
kdybyste nepotkali
Tibetany,
protože je slaný;
není to obyčejný čaj,
který pijeme my,
ať čistý nebo oslazený.
Tento je slaný,
je velice slaný.
Pro ně je to dobré.
Protože sůl
je v takové oblasti
jako zlato.
Víte to?
Takže v Au Lac,
když jsem byla malá,
jsem znala lidi,

kteří vyměňovali
nějaké vzácné věci
s lidmi v horách za sůl,
protože lidi v horách
velice potřebovali sůl,
protože je tam
horko a jsou tak vysoko,
pokud by neměli sůl,
dehydrovali by se.
Moc ji potřebují.
Takže lidé z města
jim přinesli sůl,
ale vzali si
stříbro a drahokamy.
Cokoli měli,
dali jim,
jak je sůl pro ně
velice vzácná, tak
jsou pro ni schopní žebrot,
protože lidé z hor
jsou velice nevinní,
velice čistí. Co
dalšího bych vám měla říct?
Ano. Měla bych
vám říct o zasvěcení.
Ano! Dostala jsem ho.
Dobrá, dobrá.
Budete zvědaví,
co je na tom tak vzácného.
Dělá to pouze –
pokud vůbec –
jednou za 10 let.
Protože
je to tak velká událost,
hodně organizování:
musejí postavit velký stan,
musejí postavit velký stan,
aby se tam vešlo tisíce lidí.
Dalajláma
tam musí sedět
10 dní v kuse,
se všemi mnichy;
oni také musí tancovat,
velice speciální
mystický tanec, který
probouzí duchy té oblasti,
a dávají Budhovi oběti,
a vybízejí
všechny ochránce
dharmy, aby přišli

a ochraňovali je,
aby Mája zůstal stranou,
aby zasvěcení bylo úspěšné.
A všichni mniši počasí
musí mávat vějíři
a domlouvat bohu deště,
a domlouvat bohu deště,
aby zůstal stranou.
Něco takového.
Musejí dělat tolik věcí –
věštcí musejí
po celý den i noc
pozorovat znamení
a dát vědět,
pokud by se něco dělo.
A taky bezpečnost
dalajlámy a to všechno. Je
toho hodně k organizování.
Dělá to jen
jednou za 10 let.
Takže mnoho lidí
je velmi šťastných, cítí,
že tam mohou sedět
a získat to.
Takže každý den
před zasvěcením
přeříkávala dalajláma
mantry, mudry,
sútry, atd.,
a lidé potom
budou chodit kolem
toho skleněného domu,
kde sedí dalajláma a mniši,
v ochranném kruhu,
tak to nazývají.
Ochranný kruh.
Znak respektu.
A někdy
se natáhnou na zem
a rozvíří hodně prachu,
a já tam hodně kašlala.
A mnoho mužů také
kašlalo.
Jednou
jsem si dala matraci
na zem někam
vedle domu...
Oni prostě házejí
oknem ven cokoli.
Někdy vaří,

čistí nějakou zeleninu
a prostě to vyhodí –
když připravují
nějakou zeleninu
a zbytky
vyhodí oknem ven,
krávy jdoucí okolo
to snědí.
Chodí volně kamkoli,
protože nikdo se neodvažuje
je jíst.
Mohou je krmit,
mohou je uctívat,
ale nemohou je zabít.
Umírají přirozeně.
Lidé v Indii
nejedí kravské maso.
Věří, že jsou svaté.
Takže uctívají
krávu jako matku, takže
oni nikdy krávy nezabíjejí.
Hinduisté krávy nejedí.
Během těch deseti dní
předtím, než začalo
zasvěcení, jsem seděla
venku vedle dalajlámy
a mnichů.
Udělali skleněné dveře,
takže je lidé mohli vidět,
ale oni jsou uvnitř
chráněni sklem
a já jsem seděla
před sklem.
Kolem skleněného domu
je určitý druh pódia,
jako když
vy postavíte stan.
Prostě jako tady, když
vytvoříte takové pódium
a doprostřed dáte
skleněný dům.
A lidé sedí
vedle skleněného domu,
nahore na pódium.
Ale pouze lidé ze Západu,
jednou, ne stále.
A potom tam byla
jedna tibetská jeptiška,
která tam někdy seděla
během dne.

Jen jsem tam seděla
a meditovala
a dělala jsem to každý den,
a okolo nebyli žádní lidé.
Dovolovali lidem ze Západu,
aby tam seděli pouze
při nějakých příležitostech,
ale já jsem to nevěděla.
Myslela jsem si, že lidé
ze Západu tam neradi sedí
každý den, protože je horko;
stejně nemeditují.
Takže jsem tam seděla
a meditovala.
Byla tam
jiná tibetská jeptiška,
která tam také seděla.
Poté, co jsem si sedla,
přišla také nahoru a sedla si.
Tak to šlo několik dní.
Ale dalšího dne jsem přišla
a viděla osobního strážce
dalajlámy,
jak říká jeptišce,
aby si sedla dolů na zem
jako všichni ostatní.
Ale oni vlastně
neseděli na zemi;
chodili dokola.
chodili dokola.
To je důvod, proč jsem si tam
nemohla sednout na zem.
Takže když jsem viděla,
že jde dolů,
šla jsem také dolů –
ale potom dal dalajláma
instrukci svému strážci,
aby mne požádal, abych šla
nahoru. Ano, pozval mne!
Takže jsem byla jediná,
kdo tam seděl
po celou dobu.
Ano, líbila jsem se mu,
myslím. Ano, seděla jsem
vedle něho, pouze
oddělená skleněnými dveřmi.
Dal instrukce
osobnímu strážci,
takže mne strážce
musel opět pozvat nahoru

a oni byli
velice překvapeni.
Ale byla jsem v mnišském
rouchu. Tehdy jsem byla v
hinduistickém mnišském
rouchu. Hinduistické mnišské
roucho je jiné než tibetské.
Hinduistické mnišské roucho
má buď šafránovou barvu,
žlutou jako toto,
nebo růžovou,
nebo červenou, nebo bílou.
Když ho uvidíte,
budete to hned vědět;
je velice speciální.
Ale já jsem si vyrobila
roucho sama,
zakrytá od hlavy k patě,
jen takto hodit na sebe.
A seděla jsem tam každý den,
a nikdo se nikdy
neodvážil mne vyhnat,
dokud to neskončilo.
Potom odjeli všichni domů.
Potom odjeli všichni domů.
Musím říct, že zacházeli se
mnou velice privilegovaně.
Jako při kumbhméle mi dali
velký stan pro mne
samotnou, kde všichni
mniši museli spát společně,
tlačit se v jiném stanu.
Nebo mne nechali
po celou dobu
sedět vedle dalajlámy,
když tam neseděl nikdo jiný.
A takové věci.
Nežádala jsem o to.
Myslela jsem si,
že tam nikdo nechtěl sedět.
Seděla jsem tam,
protože jsem meditovala.
Kam jinam bych si měla
sednout? Než vedle mnichů
a svatých lidí
a podpořit je.
Podpořit je mentálně,
jako „děláme to společně“.
„Děláte takové skvělé věci,“
něco takového.

A zasvěcení
je o tom vysvětlit,
jak meditovat,
a vysvětlit význam
zasvěcení
a symbol, na který
se musíte upamatovat
během vašeho rozjímání.
Dají vám disk
jako stříbrný měsíc
se slovem „om“, nebo je
na něm nějaké indické slovo.
Musíte si ho zapamatovat,
memorovat v hlavě,
a když meditujete,
musíte si to vizualizovat.
Kromě toho,
že je tam další freska,
plakát, nad jehož každým
detailem musíte meditovat.
Teď to víte.
A potom jste šli
po zasvěcení domů.
Snažili jste se vzpomenout si
na všechny detaily,
na stříbrný disk,
slovo a to všechno,
na vrcholu své hlavy,
a představili jste si dalšího
Buddhu na své hlavě.
A musíte
přeříkat speciální modlitbu.
Říkají tomu púdža guruovi,
dary guruovi,
to znamená ocenění guru.
Chodí to asi takto:
„Och Mistře,
jste nejsoucinnější.“
„Jste nejmoudřejší.“
Jste zcela všemohoucí.“
Takové věci.
„Vysvobodíte moji duši
z hlubin mé neznalosti.“
„Vyved'te mne
z temnoty ke světlu.“
„Vyživte moji duši veškerou
moudrostí a láskou,“
a takové věci.
Takové krásné básně.
Nemusíte věřit

v tibetského...
nebo v buddhistického,
nebo v jakéhokoli guru,
jsou to velmi krásné eseje,
které si můžete číst.
Je to velice hezké.
Je to delší než toto.
Je to delší než toto
a měli byste dělat tuto
púdžu guruovi každé ráno
nebo každý večer
a potom meditujete.
Je toho mnohem víc.
Takže vidíte, záleží to
na tom, kde jste
a v co věříte,
zda posuzujete
duchovní význam
nebo jiný, víte?
Musíte vědět,
jen musíte být otevření.
Jen musíte být
přirození, spontánní,
abyste se naučili
všechny tyto věci
bez posuzování.
Předpokládám,
že si lidé myslí: „Jaký
je to druh náboženství?“
Nevím,
zda se jim to líbí, ale
nikdy jsem tak nepřemýšlela.
Jen jsem byla příliš dychtivá
naučit se duchovní praxi,
takže jsem si myslela:
„Možná, proč ne?“
Snažila jsem se usilovně pro
případ, že by to byla pravda,
Ale mnoho mi to
nepomáhalo, takže jsem si
řekla: „Zapomeň na to,“
Metoda Quan Yin je nejlepší.
Dobrá. Pokud si vzpomenu
ještě na něco dalšího,
řeknu vám to příště.
(Děkujeme Vám, Mistryně.)
To je v pořádku.
Nedělejte si starosti,
poletím.
Nyní už je pozdě.

Ne, nepotřebuji to.
Děkuji. Je pozdě.
Všichni jděte domů.
(Ano.)
Dobrá. Bye!
Hezké.
Tady, pro tanečnicka.
To je vše.
Děkuji Vám, Mistryně.
Dobrá! Chcete-li
přijít zítra,
přijďte,
ale myslím, že nepřijdu.
Je to na vás.
Nedělejte si starosti,
nechci slibovat,
co nemohu dodržet.
Dělala bych si starosti,
kdybich vám slíbila,
že přijdu ještě na několik
dalších dní,
a nemohla bych to dodržet.
Takže dobrá. Je to na vás.
Chcete-li přijít,
přijďte,
ale nechcete-li,
nechoďte. Ano?
Nemohu slíbit,
zda přijdu nebo nepřijdu.
Přijdu-li, budete vědět,
že přijdu. Nepřijdu-li,
budete vědět, že nepřijdu.
V pořádku? (Ano.)
Myslím, že to na chvíli
stačí, dobrá? Ano.
Rádo se stalo.
Bye bye!
Mějte se každý den
dobře, doma
a kdekoli jinde.
Dobrá! Bůh vám žehnej.
Je někdo, kdo mě neviděl?
Uvidíme se později.
Och, vy jdete?
Zase se uvidíme.